

РЕШЕНИЕ

№ 5419

гр. С., 22.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 133 СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ЦВЕТЕЛИНА З. МИХАЙЛОВА**

при участието на секретаря **А.Г.М.**

като разглежда докладваното от **ЦВЕТЕЛИНА З. МИХАЙЛОВА**

Административно наказателно дело № 20231110205802 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 58д и сл. ЗАНН.

С наказателно постановление (НП) № 22-2300095 от 10.04.2023 г., издадено от директора на Д.И.Т.” - С., на основание чл. 416, ал. 5, вр. чл. 414, ал. 1 от Кодекса на труда (КТ) на „Е.Е.Д.Л.” ЕООД, ЕИК: *****, е наложено административно наказание “имуществена санкция” в размер на 1500 лева за нарушение на чл. 403а, ал. 1 от КТ.

Наказателното постановление е обжалвано в срок от санкционираното юридическо лице. В подадената жалба се релевират доводи за незаконосъобразност на обжалваното наказателно постановление и се отправя искане към съда за неговата отмяна. Алтернативно приложение на чл. 415в от КТ или чл. 28 ЗАНН. Претендират се разноси за адвокатско представителство.

В съдебно заседание, жалбоподателят, редовно призован, се представлява от адвокат Н.А., която поддържа жалбата и моли за отмяна на НП, като твърди, че в хода на съдебното следствие се доказало, че административно нарушение на КТ не е било извършено. Претендира разноси.

Въззиваемата страна – директор на ДИТ – С. редовно призован, се представлява от упълномощен представител - юрисконсулт Ю.Д., която оспорва жалбата. Моли съда да потвърди обжалваното НП, като счита, че доводите в жалбата са недоказани и неоснователни, като включително и в хода на съдебното следствие не са събрани доказателства, че дружеството-жалбоподател не е осъществил състава на административното нарушение.

Счита, че правилно е определен минимален размер на наложената санкция, като са изложени конкретни мотиви за това. Пледира за потвърждаване на НП и присъждане на юрисконсултско възнаграждение, като отправя възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Съдът, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени и гласни доказателства, намира за установено следното:

ОТ ФАКТИЧЕСКА СТРАНА:

На 03.02.2023 г. била извършена проверка по спазване на трудовото законодателство от служители на Д.И.Т.“ град С. в търговски обект – заведение „S.B.T.P.“, находящ се в гр. С., бул. „В.“ № 16, стопанисван от „Е.Е.Д.Л.“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., район „К.С.“, ж. к. „Б.Б.“, ул. „Н.“ № 36, ет. 1, ап. 2. Проверката продължила по документи в сградата на ДИТ – гр. С. до 13.03.2023 г. В хода на проверка били установени различни нарушения на трудовото законодателство, които били обективирани в Протокол за извършена проверка № ПР2304319/13.03.2023 г., връчен на упълномощен представител на дружество на 13.03.2023 г. В ПИП било описано, че при извършената проверка на 03.02.2023 г. в търговския обект – заведение № S.B.T.P.” от работодателя е бил поискан поименен график за работа на работещите в обекта на контрол за месец февруари 2023 г., както и правилник за вътрешния трудов ред. Представителят на работодателя - свидетеля С.П., не ги е предоставил, като записал в призовката по чл. 45 , че „Няма график за февруари и ПВТР. Няма заповед по чл. 403а, ал. 1 и ал. 2 от КТ.“

Въз основа на констатираното, свидетелят Г. Б., на основание на чл. 416, ал. 1 от КТ, е съставил акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 22-2300095/13.03.2023 г. Срещу АУАН не е постъпило възражение по реда на чл. 44, ал.1 ЗАНН.

Въз основа на АУАН и приложените доказателства към него е издадено и обжалваното НП № 22-2300095 от 10.04.2023 г. от директора на ДИТ - гр. С..

Словесното описание на нарушението и възприетата за него правна квалификация по акта и наказателното постановление съвпадат по признаци, като е направен и опис на писмените доказателства, от които се потвърждава същото.

ПО ДОКАЗАТЕЛСТВАТА:

Горната фактическа обстановка се установява от събраните доказателствени материали: гласните доказателства, както и въз основа на надлежно приобщените по реда на чл. 283 от НПК писмени доказателства.

Приетата от съда фактическа обстановка по делото се установява от показанията на свидетеля Г. Б. и от събраните по делото писмени доказателства, приобщени към доказателствения материал по реда на чл. 283

НПК, които съдът кредитира изцяло, тъй като същите са непротиворечиви в своята цялост и изясняват фактическата обстановка по начина, възприета от съда.

Показанията на разпитания по искане на жалбоподателя свидетел С.П. съдът приема за частично достоверни и ги кредитира в частта, че същият е бил по време на извършване на проверката и че е указвал съдействие на контролните органи, при осъществяване на техните задължения. От неговите показания се установява, че действително на процесната дата в обекта не е бил представен график на работещите в обекта в писмена форма. Съдът не кредитира показанията на този свидетел в частта, че под диктовка и противно на истината е направил вписването в протокола.

Относно дадените показания от страна на свидетеля В.К., разпитана по искане от страна на дружеството-жалбоподател, съдът ги кредитира, но на практика същите са изцяло неотнормирани към фактите по делото и не допринасят за разкриване на обективната истина, доколкото този свидетел не е очевиден на проверката. Дори и да се приеме, че действително графика за работа и правилника вътрешния трудов ред са се намирали в обекта по време на проверката, те не са били предоставени на контролните органи от лицето, което е определено да представлява дружеството пред ДИТ.

За цялостното изясняване на обстоятелствата по делото способстват и писмените доказателства по делото, които са надлежно приобщени към доказателствените материали, затова съдебният състав ги кредитира, доколкото същите допълват събраните от съда гласни доказателства.

Цялостният анализ на всички доказателствени материали според съдебния състав води до еднозначни изводи относно фактическите обстоятелства по конкретния случай, изложени по-горе, като релевантните факти са установени с достатъчно, при това валидни и категорични доказателства по делото.

ОТ ПРАВНА СТРАНА:

По допустимостта на жалбата, съдът намира, че същата е процесуално допустима. Жалбата изхожда от легитимирано лице, подадена е в срока по чл.59, ал.2 от ЗАНН и е срещу административно -наказателен акт, който подлежи на въззивно съдебно обжалване. Разгледана по същество е неоснователна.

При разглеждане на дела по оспорени наказателни постановления районният съд е инстанция по същество, с оглед на което дължи цялостна проверка относно правилното приложение на материалния и процесуалния закон, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя.

В изпълнение на своите правомощия съдът констатира, че АУАН е съставен от оправомощено лице, предвид разпоредбата на чл.416, ал.1 КТ.

Съгласно последната, нарушенията на трудовото законодателство се установяват с актове, съставени от държавните контролни органи. Именно такъв орган е актосъставителят Г. Б. на длъжност „инспектор“ при ДИТ – гр. С.. Посочената правна норма пряко делегира правомощия на актосъставителя, поради което същият не се нуждае от допълнително оправомощаване. Обжалваното наказателно постановление е издадено от компетентен орган по смисъла на чл. 416, ал. 5 от КТ, вр. т. 4 от приложената към материалите на

делото Заповед № 3-0693/15.08.2022 г. Акът за установяване на административно нарушение и обжалваното НП са издадени в рамките на предвидените от законодателя срокове по чл.34, ал.1 и ал.3 ЗАНН, като съдържат необходимите реквизити по смисъла на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН. Налице е редовна процедура по връчването им на представител на дружеството –жалбоподател, поради което съдът приема, че наведените твърдения в жалбата за противното за неоснователни.

На следващо място съдът следва да се отбележи, че констатираното административно нарушение е описано точно и ясно, като са посочени всички елементи от състава на нарушението, както и съответстващата му правна квалификация, и са описани доказателствата, от които се потвърждава извършването на нарушението.

По изложените съображения, настоящият съдебен състав намира, че в хода на административно-наказателната процедура не са допуснати нарушения на процесуалните правила, които да са ограничили правото на защита на санкционираното лице и които да са самостоятелно основание за отмяна на атакувания акт.

От събраните по делото гласни доказателствени средства и писмени доказателства по несъмнен начин се установява, че жалбоподателят е извършил вмененото му нарушение по чл. 403а, ал. 1 от КТ, тъй като на 03.02.2023 г. в гр. С., в обект - – заведение „S.B.T.P.“, находящ се в гр. С., бул. „В.“ № 16, стопанисван от дружеството като работодател по см. на §.1 т.1 от ДР на КТ, не е държал на разположение на контролните органи документи, свързани с разпределение на работно време и организацията на работа и поименни графици за работа за периода, за който е установено сумирано изчисляване на работното време, а именно за месец февруари 2023 г., както и екземпляр от Правилника за вътрешния трудов ред, въпреки задължението му за това. За съставомерността на нарушението като такова по чл. 403а, ал. 1 от КТ е без значение къде и дали изобщо дружеството-работодател е държало някъде документи, свързан с разпределение на работно време и организацията на работа и поименни графици за работа за периода, за който е установено сумирано изчисляване на работното време, а именно за месец февруари 2023 г., както и екземпляр от Правилника за вътрешния трудов ред, доколкото съществено е, че изискуемите документи не са били на разположение на контролните органи в мястото, където се е полагало труд, с цел извършване на адекватен и своевременно контрол в реално време по спазване на трудовото законодателство.

Съставът на това нарушение урежда изпълнително деяние, което го определя като нарушение на просто извършване, осъществявано чрез противоправно бездействие. Касае се не за административно нарушение на физическо лице, а за неизпълнено задължение на юридическо лице към държавата, която отговорност е безвиновна, обективна, поради което съдът не следва да обсъжда субективната съставомерност на нарушението.

Относно приложението на чл. 28 ЗАНН съдът намира, че процесното

нарушение не представлява маловажен случай. Това преди всичко е така, тъй като, с оглед на доктриналната класификация на правонарушенията, в зависимост от изискването за настъпване на определени общественоопасни последици за съставомерността на деянието, процесното такова следва да се отнесе към т. нар. "нарушения на просто извършване" или "формални нарушения". Същото се явява довършено със самия факт на неизпълнение на предвидените в Кодекса на труда задължения на физическите и юридическите лица, без законът да поставя изискване за настъпване на определен противоположен резултат. По този начин законодателят е въздигнал в нарушение само застрашаването на обществените отношения, предмет на закрила, без да е необходимо от това да са настъпили вреди (имуществени или неимуществени). Разбира се, приложението на чл. 28 ЗАНН не е изключено и при формалните административни нарушения, но преценката следва да бъде направена не с оглед наличието или не на вредни последици, а с оглед на степента, с която формалното нарушение е застрашило обществените отношения. В конкретния случай нарушението е застрашило обществените отношения, свързани с ефективния и своєвременен контрол върху спазването на трудовото законодателство от работодател, т. е. от юридическо лице, имащо икономическа власт върху наетите физически лица, поради което следва да се приеме, че обществената опасност на това бездействие се отличава с достатъчен интензитет, за да се приеме, че същото следва да се санкционира по административен ред, а не да може да бъде квалифицирано като маловажен случай.

В конкретния казус, съдът намира, че не са налице и кумулативните предпоставки за приложение на разпоредбата на чл. 415в, ал. 1 от КТ, съгласно която "За нарушение, което е отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в този кодекс, и от което не са произтекли вредни последици за работници и служители, работодателят се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 100 до 300 лв., а виновното длъжностно лице - с глоба в размер от 50 до 100 лв. " Този извод се основава именно на факта, че поради това, че към датата на проверка в обекта, стопанисван от дружеството, не са били предоставени на контролните органи екземпляр от Правилника за вътрешния трудов ред и документи, свързани с разпределението на работното време и организацията на работата, поради което контролните органи са били лишени от възможността към конкретния момент да проверят дали в обекта не се полага извънреден труд и по този начин е осуетена възможността да се установи дали от действията на работодателя не са произтекли вредни последици за работници и служители. В тази връзка следва да се има предвид и фактът, че проверката е била извършена по повод спазване на трудовото законодателство и с оглед на това, че именно извършването на процесното нарушение не е дало възможност на контролните органи да установят дали има такова, настоящият съдебен състав счита, че прилагането на разпоредбата на чл. 415в, ал.1 от КТ по отношение на дружеството-жалбоподател би представлявало нарушение на общия

принцип в правото да не се черпят права от собственото недобросъвестно поведение. В тази връзка намира, че изложените твърдения в жалбата и потвърдени в съдебни прения от страна на процесуалния представител на дружеството-жалбоподател за прилагане на този член от Кодекса на труда за неоснователни.

Съгласно санкционната норма на чл. 414, ал. 1 КТ, работодател, който наруши разпоредбите на трудовото законодателство извън правилата за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, ако не подлежи на по-тежко наказание, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1 500 до 15 000 лв. В случая, наложената санкция е в размер приравнен на минимума и не може да бъде ревизиран от съда.

Воден от горното съдът намира, че процесното НП следва да бъде потвърдено, а жалбата приема като неоснователна.

При този изход на правния спор, с оглед разпоредбата на чл.63д, ал.4 от ЗАНН е основателно искането на процесуалния представител на АНО за присъждане на разноски. Ето защо и на основание чл. 27е от Наредба за заплащането на правната помощ следва да се определи юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 (осемдесет) лева, предвид липсата на правна и фактическа сложност на делото.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 1, ал. 2, т. 5, ал. 9 и чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 22-2300095 от 10.04.2023 г., издадено от директора на Д.И.Т.” - С., с което на основание чл. 416, ал. 5, вр. чл. 414, ал. 1 от Кодекса на труда /КТ/ на „Е.Е.Д.Л.“ ЕООД, ЕИК: *****, е наложено административно наказание “имуществена санкция” в размер на 1500 лева за нарушение на чл. 403а, ал. 1 от КТ.

ОСЪЖДА „Е.Е.Д.Л.“ ЕООД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление гр. С., район „К.С.“, ж.к.“Б.Б.“, ул. „Н.“ № 36, ет.1, ап.2, да заплати на Д.И.Т.“ – С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд – С. - град в 14 - дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

Съдия при Софийски районен съд: _____